č. j.: 6A 12/2001 – 51

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **ž**alobce **M. H., s. s r.o.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem v Havlíčkově Brodě, Štáflova 2003 proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí** se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci uložení pokuty,

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze dne 19. 1. 2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2000 č.j. 510/1115/00-O 60/00 Dá, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 4. 9. 2000 č.j. 6/OH/5276/00/BK, jímž byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 39 odst. 3 písm. b) zák. č. 127/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o odpadech) v částce 30.000,- Kč za porušení ust. § 5 odst. 5 citovaného zákona.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce byl původcem odpadu – zářivkových trubic, s nimiž nakládal jako s odpadem ve smyslu zákona o odpadech, přičemž v době od 1. 1. do 9. 3. 2000 tak činil bez příslušného souhlasu, protože nelze akceptovat souhlas udělený žalobci podle zák. č. 238/1992 Sb., který byl s účinností od 1. 1. 1998 nahrazen zákonem č. 125/1997 Sb., v důsledku čehož platnost rozhodnutí vydaných podle prvního z citovaných zákonů pozbyla definitivně platnost dne 31. 12. 1999. Nakládáním s odpady v době od 1. 1. do 9. 3. 2000 bez příslušného souhlasu se žalobce dopustil správního deliktu, a pokuta mu proto byla uložena oprávněně.

V podané žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. I když je podle žalobce pravdou, že zákon č. 125/1997 Sb. v ust. § 43 výslovně uvádí, že rozhodnutí vydaná podle ust. § 4 zák. č. 238/1991 Sb. pozbývají platnosti do 2 let od nabytí účinnosti, tedy 1. 1. 2000, chybou žalobce bylo pouze to, že si dříve vydané rozhodnutí nenechal prodloužit. Poté, co byl na tento nedostatek kontrolou upozorněn, ihned o udělení souhlasu k nakládání s nebezpečnými odpady požádal a ten mu byl bez problémů udělen k datu 9. 3. 2000. Žalobce má zato, že jeho opomenutí by nemělo být důvodem k uložení pokuty. Jak v r. 1996, tak v r. 2000, kdy o souhlas požádal, mu byl udělen a z toho je tedy zřejmé, že po celou dobu splňoval materiální podmínky k nakládání s nebezpečnými odpady. K této skutečnosti měl kontrolní orgán přihlédnout, stejně jako k tomu, že bez platného povolení nakládal žalobce s nebezpečným odpadem zhruba 3 měsíce. Kromě toho správní řízení vykazovalo některé formální nedostatky, zejména co se týče náležitostí protokolu o kontrolním zjištění, označení jednotlivých rozhodnutí a dalších dokumentů různými jednacími čísly v rámci jednoho správního řízení. Navíc žalobce správnímu orgánu opakovaně vytýkal, že rozhodnutí ze dne 4. 9. 2000 nebylo dodnes doručeno právnímu zástupci a nemělo tedy podle názoru žalobce nabýt právní moci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že platnost rozhodnutí ze dne 19. 12. 1996 byla žalobci udělena na dobu 5 let, ale s ohledem na znění ust. § 43 odst. 4 zákona č. 125/1997 Sb. skončila dne 31. 12. 1999. Proto nelze přisvědčit námitce žalobce, neboť rozhodnutí vydané podle zák. č. 238/1991 Sb. by nebylo prodlužováno, ale jednalo by se o nové rozhodnutí podle zák. č. 125/1997 Sb. Citovaný zákon nezná institut odstranění tvrdosti zákona v případě, že se jedná skutečně o administrativní nedostatek při nakládání s odpady, když vlastní fyzické nakládání je bezchybné. Formální nedostatky týkající se náležitostí protokolu nebyly důvodem k nezákonnosti rozhodování a stejně tak označování jednotlivých rozhodnutí je interní záležitostí správního orgánu. Žalovaný potvrdil, že sice rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nesprávně doručeno žalobci, nikoliv jeho právnímu zástupci, ačkoli byla doložena jeho plná moc, nicméně právní zástupce podal ve lhůtě odvolání. Tento nedostatek zhodnotil žalovaný jako formální, protože žalobce tím, že podal včas odvolání nebyl nedoručením rozhodnutí zkrácen na svých právech. Na závěr si žalovaný dovolil upozornit na nesprávné označení žalobce v žalobě jako M. H., s. r. o., když podle výpisu z obchodního rejstříku je správné obchodní jméno žalobce M. H. společnost s ručením omezeným.

Žalobce ve svém vyjádření označil námitku žalovaného, že nedostatky týkající se náležitostí protokolu nebyly důvodem nezákonnosti a že označování rozhodnutí je interní záležitostí správního orgánu za zcela nepřijatelnou, protože ust. § 3 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. v platném znění (dále správní řád) jasně stanoví, že správní orgány postupují v řízení

v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Žalovaný má proto zákonnou povinnost dodržet zákonné ustanovení upravující náležitosti protokolu (§ 22 správního řádu).

Označování jednotlivých rozhodnutí je sice interní záležitostí správního orgánu, ale individualizuje danou věc, což je důležité pro zajištění totožnosti projednávané věci, a to vytváří podstatu označování. Rovněž nelze podle žalobce akceptovat námitku týkající se způsobu doručení rozhodnutí ze dne 4. 9. 2000. Nebýt kvalitní spolupráce mezi žalobcem a jeho právním zástupcem, mohlo tímto jednáním dojít k porušení práva na právní pomoc, které je zaručeno v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odkázal žalobce na ust. § 3 odst. 1 a § 25 odst. 3 správního řádu. Pokud se jedná o označení žalobce v žalobě uznal žalobce své pochybení, nicméně podle něj z ust. § 107 obch. zák. vyplývá, že postačuje i zkratka s. r. o.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 39 odst. 3 písm. b) zákona č. 125/1997 Sb. uloží příslušný okresní úřad nebo inspekce pokutu ve výši od 30.000,- Kč do 10,000.00,- Kč právnické nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, která nakládá s nebezpečným odpadem bez souhlasu příslušného okresního úřadu nebo v rozporu s ním.

V daném případě bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce nakládal v době od 1. 1. do 30. 3. 2000 s nebezpečným odpadem bez příslušného povolení okresního úřadu, když na základě žádosti žalobce ze dne 16. 3. 2000 vydal Okresní úřad Pelhřimov dne 30. 3. 2000 rozhodnutí, kterým žalobci udělil souhlas ve smyslu ust. § 5 odst. 5 zák. č. 125/1997 Sb. Zákon ve vymezení skutkové podstaty tohoto správního deliktu v ust. §39 odst. 1 písm. b) citovaného zákona nestanoví žádné další podmínky či hlediska, k nimž by měl správní orgán při ukládání sankce přihlédnout. Nezohledňuje např. délku doby, po kterou bylo s uvedeným dopadem nakládáno bez příslušného souhlasu, jaký byl pro to důvod a zda byly souhlasy v případě podání žádosti vydány bez problémů či nikoliv. Podmínky pro uložení sankce za spáchání správního deliktu žalobcem byly tedy splněny, a proto nelze v tomto směru vytýkat žalovanému žádnou nezákonnost.

V dalším žalobním bodě sice žalobce namítá, že správní řízení vykazovalo některé formální nedostatky, zejména co se týče náležitostí protokolu o kontrolním zjištění, označení jednotlivých rozhodnutí a dalších dokumentů různými jednacími čísly v rámci jednoho správního řízení, ale tento žalobní bod je natolik neurčitý, že v jeho intencích nelze zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumat. Žalobce neuvedl jaké náležitosti v protokolu o kontrolním zjištění chyběly, jaký vliv měly tyto skutečnosti na zákonnost napadeného rozhodnutí, která rozhodnutí byla a jakým způsobem zřejmě nesprávně označena a o jaké další dokumenty se jednalo a jak tyto skutečnosti měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Stejně tak nedůvodný je poslední žalobní bod týkající se doručení správního orgánu I. stupně žalobci a nikoliv jeho právnímu zástupci, který jej ve správním řízení zastupoval. Jedná se sice o vadu řízení, ale tato neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jak také důvodně namítal žalovaný, protože i přes toto procesní pochybení bylo žalobcem podáno v zákonné lhůtě odvolání, o kterém žalovaný rozhodl a toto rozhodnutí již bylo v souladu s ust. § 25 odst. 3 správního řádu doručeno právnímu zástupci žalobce. Proto výše uvedené pochybení správního orgánu I. stupně nemohlo mít ani vliv na právní moc rozhodnutí, jak se neoprávněně domníval žalobce.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

Pokud žalovaný ve vyjádření poukázal na nesprávné označení žalobce v žalobě, které se liší od zápisu v obchodním rejstříku, považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že v soudní praxi je zastáván názor, je-li obchodní firma označena některou ze zákonem přípustných alternativ dodatků označující právní formu, byť to není přesně ta forma, která je zapsána v v obchodním rejstříku, nejedná se o neodstranitelnou překážku zahájení soudního řízení. Nenastává tedy situace, že by v řízení vystupoval někdo, kdo nemá způsobilost být účastníkem řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky**.**

V Brně dne 4. června 2003

JUDr. Eliška C i h l á ř o v á
předsedkyně senátu